

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἢ Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6 — Ἐξωτερικοῦ δρ. 8. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΡΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΘ. 18
(Παραπλεύρως ἑστυν. τμήματος Πλάκας)

ΙΩΣΗΦ ΛΑΠΠΟΝΙ ΙΑΤΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ ΛΕΟΝΤΟΣ ΙΓ' ΚΑΙ ΠΙΟΥ Ι' Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Μετάφρασις ἐκ τῆς πέμπτης ἐκδόσεως)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΚΙΑΓΡΦΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Β' Ὁ Πνευματισμὸς.

Τὸ ὄνομα πνευματισμὸς ἔχει νεωτάτην χρονολογίαν καὶ υπερβαίνουσιν σχεδὸν μίαν πεντηκονταετίαν. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα καὶ ἡ διδασκαλία, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ὄνομα τοῦτο προσαρμόζεται, χρονολογοῦνται παλαιότερον. Καὶ αἱ διάφοροι χῶραι, τὰ διάφορα ἔθνη ἔδωκαν εἰς αὐτὰ παντοειδῆ ὀνόματα.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐπίστευσαν εἰς τὸ δύνασθαι τὸν πραγματικὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν ζώντων ἀνθρώπων καὶ τῶν αὐτῶν ὄντων ἀνωτέρας τάξεως. Καὶ εἰς βεβαίωσιν τῆς πίστεως ταύτης ὅλοι οἱ αἰῶνες ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου παρέδωκαν πληθὺν θαυμασίων γεγονότων.

Εἰς τοὺς Ἰνδοὺς Βραχμᾶνας ἡ λειτουργία τῶν ναῶν ἔσχε πάντοτε καὶ διαφυλάττει μέχρι τῆς σήμερον ὡς βάσιν τὴν ἐπικλησιν τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν θεοτήτων. Εἰς τοὺς Φαρίσας πρὸ πάντων, τάξιν κατωτέραν τῆς ἱερατικῆς φυλῆς, ἀνήκει καὶ ἀνήκει ἕως τῶρα ἡ ἐπιτέλεσις τῶν χρειωδῶν πρὸς τὴν ἐπικλησιν ταύτην. Ἄλλως τε ὅλη ἡ δύναμις τῆς ἱερατικῆς φυλῆς ἐβασίζετο — καὶ βασιίεσται ἀκόμη — ἐπὶ τῆς κοινῆς πίστεως ὅτι τὰ μέλη τῆς φυλῆς ταύτης ἔχουσι τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ἐπικαλῶνται τοὺς νεκροὺς καὶ τὰς θεότητας.

Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἡ ἐπικοινωνία πρὸς τὰ πνεύματα ἐξετελεῖτο διὰ τῆς μυστικῆς εἰς τὰ μυστήρια, ὡς ἐγένετο εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος. Οἱ ἱερεῖς, οἱ μάγοι καὶ οἱ μάντιες ἦσαν οἱ θεματοφύλακες τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἔφερον πρὸς τὴν σχέσιν μετὰ ἀνωτέρας

τάξεως καὶ μετὰ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων. Πιθανῶς μάγοι Χαλδαῖοι ἐκόμισαν πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους τὰς γνώσεις ταύτας καὶ τὰς ἐργασίας τοῦ πνευματισμοῦ.

Τὰ κεφάλαια Ζ' καὶ Η' τῆς Ἐξέδου παρέχουσιν ἡμῖν τὴν ἐπιβεβαίωσιν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐνήργουν οἱ Αἰγύπτιοι.

Ὁ Ἀαρὼν, κατ' ἐντολὴν τοῦ Μωϋσέως, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Φαραὼ καὶ πολυαριθμῶν θεραπόντων αὐτοῦ καὶ σοφῶν, βίπτει τὴν βάρβαντον τοῦ μετασχηματισθεῖσαν εἰς ὄφιν. Τότε καὶ οἱ μάγοι καὶ οἱ ἐπασιδοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἐξετέλεσαν διὰ τῶν φαρμακῶν αὐτῶν τὸ αὐτὸ θαῦμα· ἀλλ' ὁ ὄφας τοῦ Ἀαρὼν κατέπιεν ὅλους τοὺς ἄλλους. (Ἐξέδου Ζ' 11, 12).

Κατόπιν ὁ αὐτὸς Ἀαρὼν, πάντοτε ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Φαραὼ καὶ τῆς αὐλῆς του, μετασχηματίζει εἰς αἷμα τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου. Καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁσάυτως οἱ Αἰγύπτιοι μετὰ τὰς φαρμακίας αὐτῶν ἔκαμαν τὸ ἴδιον. Καὶ ὁ λαὸς, διὰ τὰ πικρὰ ὕδατα, ἀνάρουζε πρὸ χειρὸς φρέατα κύκλω τοῦ ποταμοῦ (Ἐξέδου Ζ' 20, 22, 24).

Ὀλίγας ἡμέρας ὑστερον εἰς τὸν λαὸν δολοκλήρον, ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τῶν τελευταίων ὑπηκόων του, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀαρὼν ἐπλήθυν ἐπιδημία βατράχων, οἵτινες κατεκάλυψαν τὴν γῆν Αἰγύπτου. Ἐποίησαν δὲ ὁσάυτως καὶ οἱ ἐπασιδοὶ τῶν Αἰγυπτίων εἰς φαρμακίας αὐτῶν καὶ ἀνήγαγον τοὺς βατράχους ἐπὶ γῆν Αἰγύπτου. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦτο εἰς τὸ ὅτι ὁ μὲν Μωϋσῆς εἶχε δυνάμει διὰ τῆς προσευχῆς του νὰ ἄρῃ τὴν πληγὴν τῶν βατράχων, ἐνῷ οἱ μάγοι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀντεπεξέλθωσι κατὰ τῆς μάστιγος.

2. — Αἱ πνευματιστικαὶ ἐργασίαι ἐπρεπεῖν ἀναμφιβόλως νὰ διαδοθῶσι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑβραίοις. Ὅχι μόνον ἡ ἱερὰ Βίβλος ἡμιλεῖ συχνὰ περὶ γοήτων, μάντεων καὶ ἐπασιδῶν, ἀλλ' ἡ ἐπικλησις τῶν νεκρῶν εὐρίσκεται παρ' αὐτῇ σαφῶς μεμαρτυρημένη καὶ ἀποδοκιμαζομένη· ἀλλ' ὀφείλω νὰ προσθέσω καὶ ὅτι οἱ γόητες, οἱ μάντιες καὶ λοιποὶ μάγοι τῆς Βίβλου, κατὰ τὰς περὶ αὐτῶν περιγραφάς, ἀναλογοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τοὺς μεσάζοντας (mediums) τοῦ νεωτέρου πνευματισμοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Και αφού προσευχηθώμεν ἐν πρώτοις ὑπὲρ τῆς θείας δόξης, καὶ ἀφ' οὗ ἐκφράσωμεν τὸν θαυμασμόν μας διὰ τὰς θείας τελειότητας τὰς ἀντανakλωμένας ἐπὶ τῶν ὁρατῶν δημιουργημάτων, καὶ ἀφ' οὗ τονίσωμεν εὐχαριστήρια πρὸς τὸν Ἀγαθοδότην καὶ Ἀγαθοποιὸν διὰ τὴν ζωὴν, διὰ τὴν συντήρησιν, διὰ τὸν φωτισμόν, διὰ τὸ βάπτισμα, διὰ τὰ ἄνθη, διὰ τὰ μῦρα, διὰ τοὺς γονεῖς, διὰ τοὺς διδασκάλους, διὰ τὴν νεότητά, διὰ τὸ γῆρας, διὰ τὸ λογικόν, διὰ τὰς γνώσεις, διὰ τὴν Βηθλεὲμ, διὰ τὸν Γολγοθᾶ, διὰ τὸ εὐαγγέλιον, διὰ τὸν Χριστόν, διὰ τὴν χαρισθεῖσαν εἰς ἡμᾶς πρόσκαιρον ὑπαρξιν, διὰ τὴν προσμένουσιν ἡμᾶς πέραν τοῦ τάφου αἰωνιότητά, διὰ τὰ ἄνω, διὰ τὰ κάτω, διὰ τὰ ὑλικά, διὰ τὰ πνευματικά, θὰ στρέψωμεν ἀκολουθῶς τὴν προσευχήν μας εἰς τὰς ἡμετέρας ἀνάγκας. Ἐγκωμισαίται τὸ κατ' ἀρχάς, θὰ προσλάβωμεν ἤδη ἐκτετατοῦ στίχου. Καὶ θὰ ἐκτελέσωμεν τὸν Θεόν.

Θὰ ἐκτελέσωμεν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν μας κυρίως καὶ ἐξώχως. Θὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μὴ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὴν υἱοθεσίαν· νὰ μὴ ἀρῇ ἀφ' ἡμῶν τὸ Πανάγιόν Του Πνεῦμα, ἵνα μὴ ἐκλείψωμεν καὶ εἰς τὸν χρόνον ἡμῶν ἐπιστρέψωμεν· νὰ μὴ μᾶς διαγράψῃ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ· νὰ μὴ μᾶς ἀφήσῃ μόνους εἰς τοὺς κατακλύζοντας ἡμᾶς πειρασμούς, ἀλλὰ νὰ ποιήσῃ αὐτὸν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἐκβάσιν, τοῦ δύνασθαι ὑπενεγκεῖν, (1) βοηθῶν ἡμᾶς ὅπως ἐξέλθωμεν νικηφόροι ἐκ τῆς κατὰ τοῦ πονηροῦ πάλης. Ἰδιαιτάτα θὰ τοῦ ζητήσωμεν τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τὴν ἀποκάθαρσιν ἐκ τῶν ἀσχηματισμῶν ἡμῶν ἡθικῶν σπιλάδιων, τὰς ὁποίας ὁ φέρων δυσκόλως ἀποκατῇ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὰ ἅγια. Θὰ ἀναφωνήσωμεν λοιπὸν πρὸς τὸν Θεὸν μαζὶ μετὰ τὸν Προφητὰν: «Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξέλαιψον τὸ ἀνόμημά μου». Θὰ ἀναβοήσωμεν μετὰ τοῦ ἀσώτου: «Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐνώπιόν σου». Θὰ εἴπωμεν, τύπτοντες τὰ στήθη, μετὰ τὸν τελώνην: «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ!» Θ' ἀνακραξώμεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας δεομένης: «Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα!» Καὶ θὰ ἐνθυμηθώμεν τὸ ὅραϊον ἐκεῖνο καὶ κατανοητικώτατον τῆς Κασσιανῆς τροπάριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Χριστιανικὴ Μοῦσα παριστάνει τὴν ἁμαρτωλὸν γυναῖκα προσερχομένην ἐν μετανοίᾳ πρὸ τοῦ Θεανθρώπου, οὕτως τὴν θεότητα συνησθάνθη, καὶ λέγουσα πρὸς Αὐτόν, ἐνῷ συγχρόνως μυρόναι καὶ σφουγγίζει τοὺς πόδας του:

Οἶμοι! κατέχει με νύξ καὶ ὁ οἶστρος παθῶν ἀκολάστων
ὅπου ἀτέληνοι μ' ἔλκει ὁ ἔρως, ὁ τῆς ἁμαρτίας.
Κλαῖω. Σὺ δέξου, Χριστέ, τὰ πικρά μου τὰ δάκρυα, Ὅστις
μεταποιεῖς τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ εἰς πόσιμα νέφη.
Στένω, Σὺ κάμψθητι, Δόγε, πρὸς τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου

(1) Δ' Κορ. ι', 13

ὁ κενωθεὶς δι' ἐμὲ κ' ἐκ τῶν ἄνω ἀρρήτως προσκλινάς.
Καταφιλῶ τοὺς ἀχράντους Σου πόδας, σφουγγίζω δὲ πάλιν
μετὰ τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης αὐτοῦς, ὧν τὸν κρότον τὸ πάλαι
ἡ ἐκπεσοῦσα γυνὴ ἐνωτίσθη ἐξαίφνης κ' ἐκρίθη
εἰς τῆς Ἐδὲμ τὰς σκιάς κατ' ἐκείνην τὴν μαύρην ἐσπέραν.
Ὡ ψυχροῦστα Σωτήρι! Μὲ συμπνίγουν πολλοὶ ἁμαρτίαι,
πλὴν καὶ αἱ κρίσεις Σου εἶνε βυθοὶ ἀβυσσῶν ἀβύσσων·
κι' εἰς τὰς ἀβύσσους αὐτάς τίς ποτε τῶν θνητῶν θὰ εἰσδύσῃ;
Μὴ παρὰ βλάβης τὴν δούλην τὴν Σὴν, μὴ μακράν μ' ἀπωθήσῃς
ὁ οἰκτιρμῶν πατρικῶν; καὶ ἐλέη ἀμέτρητα ἔχω.

Θὰ ἐκτελέσωμεν τὸν Θεὸν ἀκολουθῶς ὑπὲρ τῶν διανοητικῶν μας ἀναγκῶν. Θὰ προσευχηθώμεν ἵνα ὁ Θεὸς διανοήσῃ τὰ νοερά μας ὅμματα καὶ ἐμβλαθῶμεν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἔργων Αὐτοῦ. Θὰ τοῦ ζητήσωμεν σοφίαν, ὡς τοῦ ἐξήτουν πάλαι ποτὲ οἱ εὐσεβόφρονες μελετηταὶ τοῦ ὑπ' Αὐτοῦ πλασθέντος κόσμου, ὁ Γαλιλαῖος καὶ ὁ Μαλαβράγγιος καὶ ὁ Νεύτων καὶ ὁ Σέβερλ καὶ ὁ Πασκάλ, ὡς τοῦ ἐξήτει σοφίαν ὁ Σολομὼν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅταν εὐλαβῶς τὸν παρεκάλει λέγων: «Δός μοι τὴν τῶν Σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παιδῶν σου». (1) Ἐπειδὴ ταῦτα λέγων δὲν ἐνοῶ ὅτι θὰ κλεισώμεν τὸ βιβλίον καὶ θὰ προσμένωμεν ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου νὰ μᾶς μεταποιήσῃ ἐξ ἀμαθῶν ἐλίτων εἰς φωστῆρας ὁ Θεός· διότι μόνον εἰς λίαν ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ διὰ θαυμάτων, ἀφῆνων εἰς πᾶσαν ἄλλαν περίστασιν τὸν ἄνθρωπον νὰ συμμορφώνεται πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας καὶ τὰς φυσικὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο ὅμως κανεὶς δὲν θὰ μὴ διαμνησθῇ, ὅτι ὁ νοῦς καθίσταται διαυγέστερος καὶ ἡ ἀντίληψις ὀξυτέρα ὅταν ἐπιχρίεται διὰ τοῦ τονωτικοῦ ἐλαίου τῆς προσευχῆς. Δὲν θέλω νὰ περιαιτολογήσω· ἀλλὰ ποσὴν αἰσθανόμενος βεβαρυμένον τὸν ἐγκέφαλον ἀπεδυσπείτουν πρὸς τὴν περαιτέρω μελέτην, μέχρις οὗ, ριφθεὶς εἰς τὰ γόνατα, ἐπαυλάμθανον τὴν σπουδὴν μετ' ἀκατανόητου δροσερότητος! Δὲν ἦτο μόνον ὁ πολλὸς Ὀριγένης, ὁ ὁποῖος, γράφων πρὸς τὸν μαθητὴν του Γρηγόριον τὸν θαυματουργόν, τὸν παρήναι νὰ προσεύχεται, ἵνα κατανοῇ εὐχερέστερον τὰς Γραφάς. Ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις γνωστὸς ἱερεὺς, ὁ Πατήρ Ἰωάννης τῆς Κρενστάνης, ὅστις ἐγνωρίσθη μετὰ τὴν προσευχὴν ὅσον ὀλίγοι, εἶχε δημοσιεύσει βιβλίον τι, ἐν τῷ ὁποίῳ μετὰ ἄλλων ἔγραφε καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Ὅταν ἡμῶν μαθητῆς τῆς ἐνοριακῆς σχολῆς τῆς πόλεως Ἀρχαγγέλου, ἐθλιβόμεν διότι ὑστέρουν εἰς τὰ μαθήματα. Ἐντεῦθεν καὶ παρεκάλεσα ὁλοψύχως ἐν τῇ προσευχῇ μου τὸν Θεὸν διὰ νὰ με σοφίσῃ. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ἕως τώρα πῶς διεσκεδάσθη, οὕτως εἰπεῖν, ἐν νέφος ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἡ ἀντίληψίς μου κατέστη δι-
αυγεστερά, ἡ δὲ ἐπίδοσίς μου εἰς τὰς σπουδὰς ἐγένετο τοιαύτη, ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ γείνω ἀπὸ τελευταίου ὁ πρῶτος τῆς τάξεως». (2)

Ἐπείδ' ἐν εἰς μεθὰ μόνον πνεύματα ἀλλὰ καὶ

(1) Σοφ. Σολομ. θ', 1.

(2) Σκέψεις καὶ συμβουλαι τοῦ Πατρὸς Ἰωάννου σελ. XV.

σάρκες, φέρομεν δὲ τὸν πολῦτιμον θησαυρὸν ἐν ὁσπρεσίᾳ σκεύεσι, θὰ προσευχηθώμεν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν μας, ὑπὲρ τῆς τροφῆς, ὑπὲρ τοῦ ἐνδύματος, ὑπὲρ τῆς στέγης, ὑπὲρ τῆς υγείας, ὑπὲρ τῶν ἱατρῶν, ὑπὲρ παντὸς ἐν γένει πρὸς συντήρησιν μας ἀναγκαίου, τὸ ὅποσον ὑπὸ τὸν περιεκτικώτατον ὅρον τοῦ αἰσιουλοῦ ἔρτου ὑπέδειξεν ὁ Κύριος ἐν τῇ ἐκταυτοῦ προσευχῇ. Διότι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε τυφλὸς εἰς τὰς ἀνάγκας ταύτας. Ἐν τῇ ἑμῇ ἔχει νὰ συστήσῃ πρὸς τὸν Χριστιανόν: νὰ ζητῇ τ' ἀγαθὰ ταῦτα ὅχι αὐτὰ καὶ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπ' ὅσον καθίστανται μέσα ὑπηρετικὰ τοῦ ἀνωτέρου καὶ πνευματικώτερου προσορισμοῦ. Διότι ὁ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἐστραμμένον τὸ κυριώτερον μέρος τῆς προσοχῆς του πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, βέβαιος ὧν εἶναι ὅτι τὸ πνεῦμα προάγεται ἐκεῖ δὲν ὅ' ἀργήσῃ καὶ τὰ ὀλίκα ἀγαθὰ ὡς αἱ θεραπευτικαὶ τοῦ πνεύματος νὰ ἐμφανισθῶσι: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ἡμῖν».

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ
ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΠΡΟΣ
ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐὰν πᾶσαι αἱ δυνάμεις ἡμῶν πρέπει νὰ ἀναγεννῶνται καὶ ἀνιέζονται, ζητεῖται τί ποιεῖ ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον σκοπόν; Ἐργάζεται διηλεκτικῶς πρὸς ἁγιασμὸν ἡμῶν. Ἐργον τοῦτο ἀξιοθαύμαστον εἰς ὃ οὐ μόνον ποιεῖ ἵνα συντρέχωσι πάντα τὰ ὄντα διὰ τῆς ἐπιδράσεως, ἣν ἡ θεὰ αὐτῶν καὶ ἐνέργεια δύναται ἀσκεῖν ἐπὶ τε τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν, ἀλλ' εἰς τὸ ὁποῖον συντρέχει συγχρόνως αὐτὸς ὁ Κύριος κατὰ τρόπον ἄμειον διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, ὃ ἔνευ πᾶσαι αἱ ἐξωτερικαὶ βοηθεῖαι καὶ τὰ μέσα θὰ ἦσαν ἄνευ τινὸς ἀποτελέσματος.

Ἐξετάσωμεν λοιπὸν ἐπισταμένως τὴν ἐνέργειαν ταύτην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν. Ἐνταῦθα ἡ ἁγία Γραφή μέλλει νὰ ἀνοίξῃ ἡμῖν τοὺς θησαυροὺς αὐτῆς καὶ προμηθεύσῃ ἡμῖν εἰς πολλὰ μαθήματα λίαν διδασκτικὰ εἰς ἡμᾶς.

Ἐἴτε ἐννοεῖ τις ὡς Πνεῦμα Ἁγίον τὸν Θεὸν θεωρούμενον ἐν γένει ὡς Πνεῦμα, εἴτε τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς τριῶν ἁγίων Τριάδος, τὸ ἀποτέλεσμα ἐν τῇ ἡθικῇ εἶναι τὸ αὐτό. Τοῦτ' ἐστὶ πάντοτε ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν νοητῶν ὄντων πρὸς τὸν ἁγιασμόν αὐτῶν. Διὸ λέγει ὁ θεηγόρος Παῦλος: «Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου ὀφθαλμοῖς ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ἡ τε αἰδὼς αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς καὶ οὐρανόθεν. Πάντοτε τὴν νεκρῶσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἐκάστη δὲ δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον» (Ῥωμ. α. 20. Β' Κορινθ. δ, 10. Η' Κορινθ. ιβ, 7).

Ἡ λέξις Πνεῦμα σημαίνει κυρίως τὴν πνοήν, τὸν ἀνεμὸν καὶ τὸν ἀέρα. Νῦν δὲ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀναλογίαν ταύτην εἰς πᾶν ὅ,τι διακρίνει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

1.) Καθὼς ὁ ἀέρ, ὃν ὑπερένω ἡμῶν, ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ἐντὸς ἡμῶν, ἐνπνεάζει ἡμᾶς ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς, καὶ διατηρεῖ τὴν σωματικὴν ζωὴν, τροποποιῶν τὸν ὁργανισμόν, οὕτω καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δύναται τῆς ἀπειρίας περιβάλλει καὶ διαπερᾷ τὰ ἡμέτερα πνεύματα, ὅπως μεταδώσῃ αὐτοῖς τὴν κίνησιν καὶ ἐνέργειαν τῆς ἡθικῆς καὶ διατηρήσῃ αὐτήν. Διὸ λέγει ὁ Παῦλος τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς: «ὅτι ὁ Θεὸς εἰς ἐστί καὶ πατήρ πάντων ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν» (Ἐφεσ. δ, 6).

2.) Καθὼς ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀέρος ἐστὶν ἀναγκαία εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνάφλεξιν τοῦ πυρός, οὕτω καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἀναγκαία ἐστὶν, ἵνα ἀνάπτῃ ἐν ἡμῖν τὸ πῦρ τῆς θείας γράψης καὶ τοῦ ζήλου καὶ ἵνα ποιῇ νὰ ἀναβαῖναι εἰς τὸν οὐρανόν ἡ φλόξ τῶν ἐφίσεων ἡμῶν, καὶ τὸ θυμίαμα τῶν προσευχῶν.

3.) Καθὼς ἡ ἀτμόσφαιρα, θλώσῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου, ῥίπτει αὐτὰς ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις ἄνευ τούτου θὰ ἐδέχετο ὀλιγωτέρας ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, οὕτω καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα προσδιορίζει τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πολλαπλασιάζει ἡμῖν τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ, διευθύνον τὰς ζωποιοὺς ἀκτῖνας αὐτοῦ εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν τῶν λογικῶν καὶ ἐλευθέρων ὄντων.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὀνομάζεται ἐνίοτε Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὡς ἐκπορευόμενον ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἄλλοτε Πνεῦμα Χριστοῦ ὡς δι' αὐτοῦ διδομένων τῶν δωρεῶν· ἄλλοτε Πνεῦμα ἀπλῶς ὡς ἐν τῷ κατ' ἐξοχὴν Πνεύμα. Θεωρούμενον δὲ ὑπὸ τὴν ἡθικὴν σχέσιν αὐτοῦ καὶ ἐποφιν, καλεῖται Πνεῦμα Ἁγίον καὶ Πνεῦμα ἁγιασύνης.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅτε ἐν τῷ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, δὲν εἶνε παράδοξον διὰ τὴν κατὰ τὴν ἁγ. Γραφήν ἀσκεῖ ἐνέργειαν καθολικὴν καὶ διὰ τὴν φυσικὴν διότι οὐ μόνον καθορᾷ τὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ Αὐτὸ ἐξωποιοῖ τὸ σῶμα, ἐκδύσκει τοὺς οὐρανοὺς, ἐδημιουργεῖ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ εἰσπαρθέντι Μαρίᾳ καὶ Αὐτὸ θὰ ἀναστήσῃ τὰ θνητὰ σώματα ἡμῶν. «Καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρει» το ἐπάνω τοῦ ὕδατος (Γεν. α, 2.) «Κλειθρὰ δὲ οὐρανοῦ ἠδαῖοκασιν αὐτόν· προστάγματι δὲ ἐθανάτωσε δράκοντα καὶ ἀποστάντην». (Ἰωβ. κατ, 13). «Πνεῦμα θεῶν τὸ ποιῶσάν με, πνοὴ δὲ Παντοκράτορος ἡ δίδασκός με» (αὐτόθι λγ, 4). «Δόντος σου αὐτοῖς συλλέξουσιν, ἀνοίξαντος δὲ σου πτὴν χεῖρα τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος: ἀποστρέψαντος δὲ σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται. Ἀνταναλκῶς τὸ Πνεῦμα αὐτῶν καὶ ἐκλείψουσι καὶ εἰς τὸν χρόνον αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν· ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου καὶ νεκισθήσονται, καὶ ἀνακαινίσεις τὸ πρόσωπον τῆς γῆς». (Ψαλμ. ρλη, 7). «Πνεῦμα Ἁγίον ἐπελυσέται ἐπὶ σὲ καὶ ὀδύνας ὀφίστου ἐπισκιάσει σοι» (Λουκ. α, 35). Εἰ δὲ ἐν τῷ Πνεύμα τοῦ ἐγγεραντος Ἰησοῦ ἐκ νεκρῶν οἰκίᾳ ἐν κύμῳ, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστόν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσῃ καὶ

κατά θνητά σώματα ἡμῶν διὰ τοῦ ἐνοικούντος αὐτοῦ Πνεύματος ἐν ἡμῖν (Ρωμ. Η. 11).

Κατὰ μερίζονα δὲ λόγον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν Πνευμάτων, ὄντων τῆς φύσεως αὐτοῦ, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς τὰ χαρίσματα τοῦ φωτός, τῆς σοφίας, καὶ τῆς θείας εἰρήνης.

Οὕτω τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀπεργάζεται τὸν ἀγιασμόν τῶν πνευματικῶν ἡμῶν καθὼς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διευθύνει ἀοράτως τὸ σωτηριῶδες τοῦτο ἔργον. «Ἐξ οὗ (Χριστοῦ) πλέγει ὁ θεὸς Παῦλος, πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβασζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ'ἐνέργειαν ἐνμέτρου ἐνὸς ἐκάστου μέρους τὴν αὐξάνειν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ» (ἔφεσ. δ' »16). «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐσμέν» (Ἰωάν. 10,30), ὁ δὲ «Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστιν» οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ «ἐλευθερία.» (Β'. Κορινθ. γ, 17)». «Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, Ἄδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν» ὁ ἔσχατος, Ἄδὰμ εἰς «Πνεῦμα ζωοποιούν.» (Α'. Κορινθ. ΙΕ, 45).

Ὅθεν ἐπὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ἐνεργῇ ἀμέσως ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν εἰς ἀλήθεια συμφωνοῦσα πρὸς τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων. Δὲν ὑπάρχει ὅν, τὸ ὅποιον δὲν τελεῖται νὰ μεταδώσῃ τὰς ἐαυτοῦ ιδιότητάς· τὰ σώματα εἰς ἕτερα σώματα, τὰ πνεύματα εἰς ἕτερα πνεύματα. Ἄρα γε ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν μετὰ τῶν ὁμοίων δὲν μεταδίδομεν αὐτοῖς διηγεῖται τὰς ἰδίας σκέψεις, τὰς ἀρετάς, ἢ τὰς κακίας ἡμῶν;

Παρατηρήσατε πρὸς τοῦτοις τοὺς γονεῖς ἐκείνους, οἵτινες, ἀφ' οὗ δώσωσι τὴν ὑπαρξίν εἰς τὰ τέκνα, μεταδίδουσιν ἐξ ὧν ἔχουσιν ἀγαθῶν καὶ οἵτινες δὲν ἐμπιστεύονται αὐτὰ εἰς τὴν κηδεμονίαν ἄλλων τόσοσιν ὅσους εἰς ἐαυτοὺς, προκειμένου νὰ διδάξωσιν αὐτὰ ἢ νὰ θραυπέωσιν τὰ δεινὰ τῶν. Παρατηρήσατε μάλιστα τὴν φιλόστοργον καὶ ἀγρυπνον ἐκείνην μητέρα, ἥτις ἀναθεματίζει ἐν τῷ κόλπῳ τὸ τέκνον, εἰς τὸ ὅτι οὗτος ἔδωκε ζῶν καὶ ὑπαρξίν ἀνεξάρτητον τῆς ἰδικῆς τῆς, καὶ ἥτις τρέφει αὐτὸ διὰ τοῦ ἰδίου γάλακτος· ζωντὰ καὶ καθημερινῇ εἰκὼν τῆς ἰσχύος, μεθ' ἧς ὁ Θεός, παρ' οὗ τὰ πνεύματα ἡμῶν προέρχονται, δύναται νὰ διατηρήσῃ αὐτὰ καὶ νὰ διαθρέψῃ ἀμέσως διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιδράσεως. Διὰ τοῦτο ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς παρουσιάζεται εἰς τὰ ἔργα Αὐτοῦ διότι Αὐτὸς εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡ ἀενάως ἀναβλύζουσα, φανερούμενος ἐκ τῶν κρουνῶν, οἵτινες ἐξέρχονται ἐξ αὐτῆς. Ναι, ὁ Θεός, ὅστις ἔδωκε τὴν δύναμιν εἰς τὰ ποιήματα τοῦ μεταδίδειν εἰς ἕτερα τὰς ιδιότητάς αὐτῶν, Αὐτὸς ἔχει κατ' ἀνάγκην εἰς βαθμὴν ἀνώτερον τὴν δύναμιν τῆς ἐπικοινωνίας.

Λοιπὸν τὸ παντοδύναμον Πνεῦμα δύναται νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ νὰ ἐφάπτεται δι' ἐντυπώσεις δλως θείας. Καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεόν καὶ νὰ ὁμιλῶμεν αὐτῷ διὰ μόνης τῆς διανοίας προσευχόμενοι, πολλῶν μαλλόν δύναται ὁ Θεὸς νὰ ὁμιλῇ ἡμῖν ἀπ' εὐθείας χωρὶς τῆς μεσολαβήσεως ὁργάνου, νὰ ἔχῃ κοινωνίαν μεθ' ἡμῶν, καὶ νὰ ποιῇ ὥστε

νὰ προέρχονται ἐξ αὐτοῦ ἀρετὰ μεταδίδουσιν εἰς ἡμᾶς καὶ ἀγαθίζουσαι ἡμᾶς. (ἔπεται τὸ τέλος)

† Ὁ Ἀκαρναντίας καὶ Ναυπακτίας ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

Ο ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

Μία ἀπὸ τὰς σαφεῖς καὶ τρανὰς ἀποδείξεις τοῦ ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἐκφυλισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ γελωτοποίηση τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἰδεῶν διὰ παραδόξου συνδυασμοῦ λέξεων καὶ φράσεων. Τοῦτο εἶνε εὐτραπεία ἐν λόγῳ. Καὶ ὄντως ἡ εὐτραπεία εἶνε ἡ γελωτοποίηση τῶν λόγων· εἶνε τύπος σοβαροῦ (;) φληνάφου. Πάσχει μονομανίαν νὰ τροποποιῇ καὶ νὰ ἐνδύῃ μὲ ἐνδυμα κωμικὴν καὶ τὰ σοβαρὰτα, κρατῶν ὅπως σπουδαίου, καὶ οὕτως ἐξευτελίζει τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ μεγάλα, τὰ σεμνὰ καὶ τὰ ἴσια, ῥίπτων αὐτὰ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἐλαφρότητος καὶ μηδαινότητος. Ὁ εὐτραπέλος ἐνα σκεπὴν ἱπιδιώκει ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ· νὰ ἐκπλήξῃ διὰ μίαν παραδόξου καὶ ἀσυνήθους μετατροπῆς τῶν λεγομένων, οὕτως ὥστε τὸ ἀλλόκοτον τῆς ἐν λόγῳ παραστάσεως κεκοσμημένον διὰ χαρακτηριστῶν γελοίων νὰ κινήσῃ τὸν γέλωτα καὶ νὰ διαχύσῃ τὴν ἄκαιρον φαιδρότητα. Πρόκειται π.χ. περὶ ζητημάτων ψυχικῆς τελειότητος ἢ περὶ κοινωνικῆς· εὐκοσμίας ἢ περὶ ἀληθοῦς εὐδαιμονίας ἢ περὶ σωφροσύνης κοινωνικῆς, ἢ περὶ ἀρετῆς προσωπικῆς; Πρόκειται περὶ πίστεως, θρησκευτικῆς καὶ καθολικῶν θρησκευτικῶν;

Πρόκειται περὶ τῆς προσευχῆς αὐτῆς, περὶ τῆς φιλαθριπίας αὐτῆς καὶ περὶ παντός, τὸ ὅποιον ἀναδεικνύει τὸν λέγοντα τιμιον καὶ σπουδαῖον; Ὁ εὐτραπέλος, παρατηγάνων ἐκεῖ, δὲν θα δυνηθῇ νὰ κρατήσῃ ἐαυτοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐκστομίσῃ λόγον ἀμφιβολίας, ἢ θὰ κατασκευάσῃ λογοπαίγνιον, ἢ θὰ τρεπικοποιῇ ἐπὶ τὸ ἐλαφρὸν καὶ τὸ ἀσέμαντον τὰ λεγόμενα σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα.

Καὶ ἐὰν ἔχῃ κοινωνικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἐπιβολὴν ἐπὶ τῶν ἀκουόντων, ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἐκμάδα σπουδασιότητος ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀνατροφῆς καὶ γίνεται ἀγνωστέτης· γελοίων ἀγωνισμάτων, διεγείρει τὴν ἐμιλλαν εἰς μίμησιν τῆς εὐτραπείας τοῦ μεταξὺ τῶν ἀπειρῶν καὶ εὐεπιγόνων εἰς τὰ ἐλαφρὰ νέων καὶ νεανίδων, οἱ ὅποιοι οὕτως ἔδνευλαθεῖς καὶ ἀπρόθυμοι ἢ ἀδιάφοροι καθίστανται πρὸς τὰ σπουδαῖα καὶ μεγάλα, πρὸς τὰ ὅποια ἀνάγκη νὰ ὀργώσιν, ἵνα ἐπὶ τὸ βέλτιον προκόψωσιν.

Ὑπὸ τὴν ἐννοιαν ταύτην ὁ εὐτραπέλος εἶνε πάντοτε ἐπιζήμιος, διότι κατανατῇ ὑπουλὸς ἀνατροπὴς πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ ὁ ὕβριστής πάσης ἰδέας· ὁ εὐτραπέλος συγγενεὺς μὲ τὸν σαπρόλογον, ἀλλὰ εἶνε χείρων ἐκείνου ὡς πρὸς τὴν βλάβην, ἣν προξενεῖ.

Ο ΣΕΜΝΟΣ— Ο ΕΥΣΧΗΜΩΝ

Ὁ κατὰ Χριστὸν ἀγαπῶν εἶνε ὁ ἀληθὺς εὐγενής. Ἐχὼν δὲ ἐν ἐαυτῷ τὸν θησαυρὸν τοῦ πνευματικοῦ χρυσοῦ, ὁ

ὁποῖος εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀκτινοβολεῖ ἐν τῇ πρὸς τὰ ἐκτὸς ἐνεργείᾳ αὐτοῦ εἰς ἀρετὴν ἐν πᾶσιν.

Ἡ ζωὴ τοῦ σώματος τῆς τοῦ εἶνε τῶσιν κανονικὴ καὶ ἔρρυθμος, τόσοσιν εὐάρεστος καὶ πενητὴ εἰς τοὺς πλησιάζοντας, ὥστε νομίζει τις, ὅτι εἶνε μία τελειοτάτη μηχανὴ ἀπειροποικίλους ἔχουσα τὰς συνθέσεις καὶ τοὺς τῆς ἐνεργείας σκοποὺς, ἀλλὰ στερεωτάτη εἰς τὴν κατασκευὴν, σφώτατα δὲ διευθεμένη. Ὁ διευθύνων εἶνε ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος, εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἡ ὑγιαίνουσα, διότι ἐγὼ κλείει τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας.

Ὁ ὑπὸ τοιαύτης ψυχῆς οὕτω διευθυνόμενος εἶναι ὁ σεμνός, εἶναι ὁ εὐσχήμων.

Ὁ εὐσχήμων καὶ εἰς τοὺς λόγους τοῦ καὶ εἰς τὰ ἔργα τοῦ εἶναι χαριτωμένος. Ἡ σεμνὰ ἀφέλειά του ἐπιβάλλει καὶ συγκρατεῖ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν προσοχὴν καὶ ἐκτίμησιν. Οἱ λόγοι τοῦ οὐδέποτε περιττοί, πάντοτε δι' ἀλατισμένοι μὲ τὴν ἐλκιν ρίνειαν καὶ τὴν εὐθύτητα, γίνονται ἀποδεκτοὶ παρὰ τῶν ἀκουόντων, ὡς μαργαρίται ἀληθινοὶ καὶ πολύτιμοι. Ἡ στάσις τοῦ, οἱ μορφασμοὶ τοῦ προσώπου, αἱ κινήσεις τῆς χειρὸς καὶ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὰς περιστάσεις εἶνε τόσοσιν ἐκφραστικὰ καὶ τόσοσιν ἁρμονικὰ καὶ ἀνάλογα πρὸς τὸ κινεῖν ἐσωτερικὸν ἐλατήριον, ὥστε ὁ παρατηρῶν ἀναγκάζεται εἰς θαυμασμόν καὶ προσήλωσην, ὥσπερ ὁ εὐρίσκόμενος ἀπέναντι γλυκεῖος φωτός ἢ τινοσιν ἀντικειμένου πᾶσας τὰς τῆς καλαισθησίας συνθήκας πληροῦντος καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν παντὸς βλέποντος ἐπιβαλλομένου.

Ἡ σεμνότης καὶ εὐσχημοσύνη κατὰδὴλον ποιεῖ τὸν σοβαρὸν λόγον, δι' ἐν ἐδημιουργήθῃ ὁ ἄνθρωπος. Διότι ὄντως οἱ σεμνοὶ καὶ εὐσχήμονες, εἰσαδότης κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἐν εἶναι, ἀναδεικνύουσι τὴν γῆν οὐρανόν, διότι ζῶσι καὶ συμπεριφέρονται ὡς τέκνα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ εἰς τὴν ἑλκιν ζωὴν τῶν πληροφοροῦσιν τὴν θεῖαν καταγωγὴν τῶν. Καὶ ἡ χαρὰ τῶν καὶ ὁ γέλως τῶν εἶνε χαρὰ καὶ γέλως ἀγγέλων. Καὶ ἡ διασκέδασίς τῶν καὶ ἡ ἀστείότης τῶν εἶνε πάντοτε κανονικὰ καὶ ἑμμετρά παρέχοντα ἀληθινὴν ἀνακούφισιν καὶ τέρψιν καὶ διαλύοντα τὴν ἀχλὺν καὶ τὰ σκότη τῆς ἐγωιστικῆς μελαγχολίας καὶ νευροπαθοῦς ἀθυμίας.

Οἱ σεμνοὶ καὶ εὐσχήμονες δημιουργοῦνται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ κοινωνικῇ ἀνατροφῇ, ἐν ταῖς ὁποῖαις ἐπικρατεῖ ἡ αἰδώς καὶ ἡ δικαιοσύνη, τὸ πῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἡ ἐκ τούτου ἰδεώδης μεγαλοφροσύνη.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ, ΨΥΧΙΚΗΝ ΤΕ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ἡ δὲ πράξις εἶνε γέννημα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Οἱ πράξεις συντομώτερον

ἐπιτυγχάνουσι τῆς θεραπείας τῶν νοσημάτων αὐτῶν, ἀπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰ μὴ παθολογικὰ ποινὰ τῶν ἀμαρτιῶν. Οἱ δὲ πράξεις, ὡς συγχωροῦντες τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων, καὶ αὐτοὶ λαμβάνουσι παρὰ Θεοῦ τὴν ἀφῆσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀμαρτημάτων καὶ ἵασι τῶν παθολογικῶν αὐτῶν ποινῶν ἢ τοι νοσημάτων, κατὰ τὴν ἀψευδῆ ἐπαγγελίαν τοῦ Κυρίου. «Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ἡμῖν ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος. Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ἡμῶν.» (Ματθ. ζ' 14—16), «Ὅτι δὲ τὰ πλεῖστα τῶν νοσημάτων εἶνε ποινὰ παθολογικὰ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἐξῆς γραφικῶν μαρτυριῶν. «Καὶ ἔσται, ἐὰν μὴ εἰσακούσῃς τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου φυλάσσεσθαι πάσας τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, καὶ ἐλεύσονται ἐπὶ σὲ πᾶσαι αἱ κατάραι αὐταί... πατάξει σε Κύριος ἕλκει Διγυπτίῳ εἰς τὴν ἔδραν καὶ ψάρα ἀγρία καὶ κνήφη, παραπληξίᾳ καὶ ἀορασίᾳ καὶ ἐκσάσει διανοίας... καὶ παραδοξάσει Κύριος τὰς πληγὰς σου καὶ τὰς πληγὰς τοῦ σπέρματός σου, πληγὰς μεγάλας καὶ θαυμαστάς καὶ νόσους πονηράς καὶ πιστάς καὶ πᾶσαν μαλακίαν καὶ πληγὴν τὴν μὴ γεγραμμένην καὶ πᾶσαν τὴν γεγραμμένην ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Νόμου τούτου ἐπάξει Κύριος ἐπὶ σέ, ὅτι οὐκ εἰσήκουσας τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου.» (Δευτερονομ. κη' 15,27,59). Κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅταν κατεβιβάσθῃ διὰ τῆς στέγης ἐνώπιον αὐτοῦ ὁ παραλυτικὸς πρὸς ἱασιν σωματικὴν οὐχὶ δὲ ψυχικὴν, αὐτὸς ἐθεράπευσε πρῶτον τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ νόσον εἰπὼν «Ἀφῶνται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» ἔπειτα δὲ τὴν σωματικὴν, λέγων «Ἄσθαι λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρας τὸ κλινιδίόν σου, πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου.» (Λουκ. ε' 21,24).

Ἐπίσης καὶ τὸν ἀπὸ 38 ἐτῶν ἀσθενούντα θεραπεύσας εἶπεν «Ἴδε ὕγιος γέγονας» μὴκέτι ἀμαρτάνε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται.» (Ἰωάν. ε' 5—15).

Ἄρα οὐχὶ μόνον αἱ ἀσθένειαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προέρχονται ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν αὐταῖς ἐπιμονὴ δεινοῖ τὰ νοσήματα, καθιστῶσα αὐτὰ ἀνίατα καὶ θανατηφόρα. Ἄ. χ. οἱ κατατρυχόμενοι ὑπὸ τῶν ἀφροδισιακῶν καὶ σιφυλικῶν παθῶν, ἐὰν ἐπιμένωσιν ἐν τῇ ἀσωτεῖᾳ καὶ ἀσελγείᾳ, ἀφύκτως ἀποθνήσκουσιν, ἀφοῦ πρῶτον ὑποστῶσι τὰ πάνδεινα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς παθολογίας καὶ κλινικῆς καὶ τῶν εἰδικῶν μονογραφιῶν.

Ἡ ὕγιεινὴ καὶ θεραπευτικὴ δύναμις τῆς προσευχῆς εἶνε τοιαύτη ὥστε οἱ τακτικῶς καὶ συστηματικῶς προσευχόμενοι πρῶτον μὲν σπανίως ἀσθενοῦσι, δεῦτερον δὲ, ἐὰν τυχόν προσβληθῶσιν ὑπὸ ὀξείων νοσημάτων, ταῦτα σπανίως λαμβάνουσι χρόνιον χαρακτήρα· τρίτον κὲν ὑπὸ χρόνιων καὶ ἀνιάτων προσβληθῶσι νοσημάτων, ἡ ἀνοχὴ αὐτῶν καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ ἱασις τῶν ἐν λόγῳ νοσημάτων ἐκπλήττει καὶ τοὺς μᾶλλον ἐξησκημένους ἐν τῇ κλινικῇ ἐπιστήμῳ. Οὕτω γνωρίζω φθισικοὺς, ὧν ἡ φθίσις διεγνώσθη ὑπὸ πεπειραμένων καὶ ἐπιστημόνων ἱατρῶν, καὶ οἵτινες ἐξ-

σαν ἐπὶ 20—25 ἔτη καὶ ζῶσιν εἰσέτι μεθ' ἑλπὴν τὴν ἀ-
ταξίαν τῆς διαίτης, εἰς τὴν ὑπὸκείται ἕνεκα τῶν ἀπαιτή-
σεων ἡ ἐπαγγέλλονται τέχνη. Ὡς ἐξ αὐτῶν εἶχε φθάσει
μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, διότι κατετήκετο ὑπὸ ἐκ-
τικῆς πυρετοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς ἐντερι-
κῆς φυματιώσεως μετ' ἀπυλαστρικής σύριγγος, ἐξ ἧς ἔρρεε
ὕλη πυώδης ἡ νυκτερινὴ ὑψώσις τοῦ θερμομέτρου ἔφθανε
μέχρι τῶν 40 βαθμῶν, ὃ δὲ σφυγμὸς μέχρις 110—120,
αἱ δὲ κενώσεις μέχρι 10—14 καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἐ-
ρωτηθεὶς τοίνυν ἰδιαιτέρως παρὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἀσθενοῦς
περὶ τῆς προγνώσεως τοῦ νοσήματος ἀπάντησα ὅτι εὐρί-
σκόμεθα ἐν ταῖς παραμοναῖς τοῦ θανάτου. Ἐκείνη δὲ
ἀνέφερεν ὅτι καὶ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱατρός Mor-
tmann εἶχε δηλώσει ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐὰν δυνηθῇ νὰ φθάσῃ
ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα του, μόλις δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας δύ-
ναι νὰ ζήσῃ· ἀπηλπισμένη δὲ ὡς μήτηρ ἐνὸς μόνου υἱοῦ
ἠρώτα ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέσον θεραπείας. Ἐγὼ δὲ
ἀπάντησα ὅτι ὑπάρχει ἡ θεία χάρις, ἥτις δύναται νὰ θε-
ραπεύσῃ τὰ ἐπιστημονικῶς ἀνίατα πάθη, ἀρκεῖ μόνον νὰ
ἔχῃ πίστιν εἰς τὴν ἱαματικὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς
προσθείας τῶν ἁγίων αὐτοῦ. Τότε ἡ εὐσεβὴς μήτηρ ὑπε-
σχέθη ἵνα ἀφιέρωσιν τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἐν Κωνσταντινου-
πόλει κληρονομικοῦ κτήματος τοῦ ἐπιθανάτου αὐτῆς υἱοῦ
εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐὰν ἔσωζεν
αὐτὸν ἐκ τοῦ προκειμένου κινδύνου, παραγγέλλουσα συ-
νάμα, ὅπως καὶ ἐγὼ ἐξακολουθήσω τὰς ἐπισκέψεις διὰ νὰ
παρηγορηθῇ ὁ ἀσθενής. Ἐξετάζων τοίνυν καθ' ἑκάστην
ἡμέραν καὶ πρῶτον τὸν ἀσθενῆ, παρετήρουν ὕψους βελμι-
αίαν ὅλων τῶν προμνησθέντων παθολογικῶν συμπτωμάτων,
μέχρις οὗ ἐν διαστήματι δύο μηνῶν ἀνέλαθεν ἐντελῶς καὶ
νυμφευθεὶς ἀπέκτησε καὶ τέκνα, ἐπέτρεψα δὲ τὸν νόμιμον
γάμον ὡς μέσον προφυλακτικόν τοῦ ἀντανισμοῦ, ἐξ οὗ καὶ
προήρχετο τὸ ἐν λόγῳ νόσημα. Ἀναμφισβητήτως ἡ ἔσσις
τοῦ ἐπιστημονικῶς ἀνιάτου τούτου πάθους ἐρείλεται εἰς
τὴν θεῖαν χάριν, ἐπιδαψιλευθεῖσαν ταῖς προσθεταῖς μὲν τοῦ
τιμίου Προδρόμου, συνεισέχου δὲ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἀφιε-
ρώματος τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς, διότι καὶ κατὰ τὴν καρτυ-
ρίαν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου διὰ τῆς πίστεως τοῦ πατρὸς
ἰάθη ὁ ἐπιληπτικὸς αὐτοῦ υἱός (Μάρκ. θ' 24). Ἐν τούτοις
καὶ ὁ ἐν λόγῳ φθισικὸς ἦτον ἐκ τῶν πιστῶν.

Πολλὰ τοιαῦτα ὑπερφυσικά ἰάματα τελοῦνται καθ'
ἐκάστην ἐν τῇ προμνησθείσῃ ἱερᾷ Μονῇ, ἥτις ἀπέχει τῆς
Καίσαρειας τρεῖς ὥρας, κειμένη εἰς τὰς ὑψαίρας τοῦ Ἀρ-
γαίου ὄρους, καὶ εἰς τὴν προσέρχονται καὶ Μωαμεθανοὶ
ἀσθενεῖς ἐκ τῶν περιχώρων καθ' ἑκάστην Πέμπτην καὶ
Παρασκευὴν καὶ λαμβάνουσι τὴν ὑγίειαν αὐτῶν διανυκτε-
ρεύοντες ἐν τινὶ ὑπογίῳ παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Παντελεή-
μονος, κειμένου ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς ἱερᾶς Μονῆς. Πο-
λλοὶ στεῖροι καὶ στείρα ἀποκτῶσι τέκνα εὐχόμενοι εὐχὰς
(τάγματα) εἰς τὸν Ἰωάννην Πρόδρομον καὶ πρὸς μνήμην
τοῦ θαύματος ὀνομάζοντες τὰ γεννώμενα τέκνα διὰ τοῦ
ὀνόματος τοῦ ἁγίου. Ἰδοὺ δικτὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καίσα-
ρειας συχνότερα ἀπαντῶνται τὰ ὀνόματα Ἰωάννης ἢ Πρό-

δρομος, (παρὰ δὲ τοῖς Μωαμεθανοῖς Γλαχὶ Ἰωάννης).
Ἐν δὲ τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰκονίου συχνότερον εἶνε τὸ ὄνομα
Μάμας ἕνεκα τοῦ θαύματος σουργοῦ προσκυνημάτων τοῦ ἁγίου
Μάμαντος, κοινὸν μεταξὺ Ὀρθοδόξων, Ἀρμενίων τε καὶ
Μωαμεθανῶν.

Τὶς δὲ ἀριθμῆσαι τὰ πολυάριθμα Σκλαβώματα τῆς ἐν
Κωνσταντινουπόλει Ζωοδόχου Πηγῆς, ἅπερ εἶνε καταγε-
γραμμένα εἰς δύο μεγάλα κατ'ἀστυχὰ καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶ-
ναι εἰ μὴ θαύματα ὑπερφυσικῶν τεκνογονιῶν τοσοῦτον
στεριῶν ἢ ἐξασφαλίστων τῆς ζωῆς τοσοῦτων καχεκτικῶν
παιδιῶν, προωρισμένων δι' ἄωρον θάνατον κατὰ τὸ παρὰ
δειγμα τῶν προαποθνήσκοντων αὐτῶν ἀδελφῶν ἕνεκα κλη-
ρονομικῶν νοσημάτων ;

Τὰ ἀφιέρωματα ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀνομάζονται καὶ
σκλαβώματα· τελοῦνται δὲ δι' εἰδικῆς τελετῆς, καθ' ἣν
ὁ ἱερεὺς, ἱσταμένος ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Πανα-
γίας, διαπερὶ κλοιὸν τινα ἀργυροῦν περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ
σκλαβωμένου προσώπου, ἀναγινώσκων συγχρόνως καὶ ὡ-
χὴν τινα, μεθ' ἣν καταγρ. ἀφρονταὶ ἐν τῷ καταστίχῳ τῶν
σκλαβωμάτων τὰ ὀνόματα τοῦ ἀφιερωμένου παιδιοῦ καὶ
καὶ τῶν γονέων καὶ τοῦ ποσὺ τῆς πληρωμῆς. Ἀφοῦ δὲ
διανύσῃ τὸ παιδίον τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἡλικίαν, καθ'
ἣν ἀπέθανον τὰ προγεννημένα ἀδελφὰ του, τότε προ-
σερχόμενοι οἱ γονεῖς ἀποτίουσι καὶ τὰ λύτρα, ὅσα ἠγγέ-
θησαν διὰ νὰ ξεσκαλωθῶσι (λυτρώσῃσι) τὸ τέκνον αὐτῶν.
Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰς στείρας, ὅσαι διεγνώσθησαν ὡς τοι-
αῦται παρὰ διακεκριμένον ἱατρῶν καὶ μαιευτῶν, ὁ ἄρ-
γυρος κλοιὸς διαπερᾶται περὶ τὴν λαιμὸν αὐτῶν τῶν
ἰδίων, αἵτινες, ἅμα τεκνογονήσασιν, λυτρώνους. τὸ νεογέννη-
τον διὰ τοῦ προὔποσχεθέντος ποσοῦ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ταῦτα καταγράφονται οὐχὶ ὡς θαύ-
ματα πρὸς δημοσίευσιν, ἀλλ' ὡς εἶδος πηγῆς εἰσοδημά-
των τῆς ἱερᾶς ἐκείνης Μονῆς, ἥς τὸ περισσεῦον τῶν εἰσο-
δημάτων δαπανᾷται ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν φιλανθρωπικῶν
καταστημάτων. Ἡ ἱερὰ αὕτη μονὴ ἔχει καὶ ἁγίασμα
ἱαματικὴν παντὸς εἶδους νοσημάτων, ἀρκεῖ νὰ μεταλαμ-
βάνηται μετὰ πίστεως.

Ὁ δυτικὸς κληρὸς δημοσιεύει κατ' ἔτος ὅσα θαύματα
συμβαίνουσιν ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἐκκλησίαις καὶ Μοναῖς ὅλου
τοῦ καθολικοῦ κόσμου, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν αἰσθημάτων τῆς
πίστεως καὶ εὐσεβείας τοῦ λαοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύ-
την εἶνε ζηλωτὸς καὶ ἀξέπαινος.

Τὰ καθ' ἑκάστην τελούμενα ἰάματα καὶ θαύματα ἐν
ταῖς προσκυνημασίαις καὶ ἀγιάσμασι τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου
εἶνε καὶ σπουδαιότερα καὶ πολυπληθέστερα. Ἀλλὰ τῆς
συλλέξεως καὶ δημοσιεύσεως αὐτῶν πρὸς, σπερέωσιν τῆς πί-
στεως μὲν τῶν εὐσεβῶν, μετάνοιαν δὲ τῶν ἀπίστων καὶ
ὁδηγίαν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ;

Μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὴν γ' ὁρὴν τῆς Προσευχῆς, δηλ.
τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Σύνεσιν.

Γ. ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ
ἱατρός καὶ ὁφθαλμίας

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΥΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΤΟΥ SOMBREVAL

Ο χρόνος.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ε'

«Ὁ χρόνος ! Ἀλλ' εἶνε ὁ καλλιτερός μας σύμβουλος, ὁ
πολυτιμότερός μας φίλος, ἐκεῖνος, ὅστις ἐπιτυχάνει κάλ-
ιστα νὰ διασκορπίσῃ τὰς θλίψεις μας, νὰ καταπραύνη
τὰς στενοχωρίας μας, νὰ καταπαύῃ τὰς λύπας μας.

»Ὁ χρόνος ! ἀλλ' εἶνε ἡ γέφυρα ἡ φέρουσα εἰς τὴν αἰω-
νιότητα· εἶνε τὸ μεταβλητὸν καὶ παροδικὸν κινήτων τὸ
ὁδηγῶν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ μόνιμον ἀκίνητον, ὅπου
θὰ ἀπολαύσωμεν ἐπὶ τέλους τὸσον ποθητὴν ἡσυχίαν.

»Ὁ χρόνος ! ἀλλ' ἡ διάρκειά του μᾶς ἐπιτρέπει νὰ
πανορθώσωμεν τὰ σφάλματά μας, νὰ διορθώσωμεν τὰς
ἀτελείας μας, νὰ πράττωμεν τὸ καλόν, νὰ καλλιεργῶμεν
τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ γινώμεθα ἀξιοὶ ἐκτιμήσεως.

»Ὁ χρόνος ! ἀλλ' εἶνε ὁ ἰσχυρὸς προστάτης, ὅστις
ἀπαλλάσσει τὴν ἀλήθειαν τῶν προσδοκῶν τοῦ φθόνου·
εἶνε τὸ ἔδαφος, ὅπου ὠριμάζει τὸ προτέρημα, ὅπου ἐκ-
κολάπτεται τὸ πνεῦμα καὶ στερεώνεται ἡ φήμη.

»Ὁ χρόνος εἶνε ἡ σπουδὴ, εἶνε ἡ παρατήρησις, εἶνε ἡ
σκέψις· εἶνε ἡ δύναμις τοῦ ζῆτεῖν τὸ καλόν, τοῦ ἀνακα-
λύπτειν, τοῦ προετοιμάζειν, τοῦ ἐκτελεῖν».

ΣΤ'

«Ἄς μὴ ἀφίνωμεν λοιπὸν χρόνον τὸσον πολυτίμον νὰ
διαρρέῃ ἀνωφελῶς· ἄς σταματήσωμεν, ἐν εἶνε δυνατόν, τὸν
δρόμον του, πολλαπλασιάζοντες τὰς καλὰς μας πράξεις.

Ἄς μὴ χάνωμεν ἑκουσίως ποτὲ μὴδὲ τὸ ἐλάχιστον μῦρον
τοῦ πλουσίου τούτου θησαυροῦ, ἐν ὃ Θεὸς ἠυδόκησε νὰ
μᾶς μοιράσῃ καὶ νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μας. Πόσοι
ἄλλοι θὰ νύχοντο νὰ ἐπανελαμβάνετο μία ἀπὸ τὰς ὥρας
αὐτάς, ὅς τὸσον κακῶς χρησιμοποιούμεν, καὶ ὅν τὸσον θα-
ψιλῶς θὰ ἐπωφελοῦντο !

»Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν καὶ ἡμεῖς ἴσως θὰ εὐρωμεν
ὅτι αἱ στιγμαὶ εἶνε βραχεῖαι, ὁ χρόνος εἶνε ταχὺς καὶ
ἡ πορεία του ἐπεσπευσμένη· τίς γνωρίζει, ἐν δὲν θὰ εἶνε
πολύ ἄργα ! Ἄς προλάβωμεν τὰς ἀνωφελεῖς ταύτας
θλίψεις».

Ζ'

«Λέγετε ὅτι ὁ χρόνος εἶνε βραχύς· θὰ ἠδύνασθε ἐπίσης
νὰ λέγητε ὅτι ὁ χρόνος εἶνε μακρός, ἐν καὶ δὲν εἶνε οὔτε
τὸ ἐν οὔτε τὸ ἕτερον, διότι ἐξ ὧν ἔχουσι τέλος οὐδὲν
εἶνε μακρόν· ὁ χρόνος εἶνε ἡ παρούσα στιγμή, στιγμή
ἀδιάλειπτος.

»Ἡ στιγμή αὕτη, ἥτις διαδέχεται στιγμήν μὴ ὑπάρ-
χουσαν πλέον καὶ μέλλει νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της
εἰς στιγμήν μὴ ὑπάρχουσαν ἀκόμη καὶ ἥτις θὰ ἐκκληρ-
μετ' ὄλγον, ἀξίζει ἐν τούτοις καθ' ἑαυτὴν μίαν αἰωνι-
τητα.

»Πράττετε τὸ καλόν ; θὰ εἶνε βραχὺ κατὰ τὰς ἐπιθυ-
μίας σας· θὰ εἶνε μακρόν διὰ τῶν καρπῶν του. Πράττετε

τὸ καλόν ; ὅλη ἡ διάρκειά του θὰ εἶνε χαμένη· θὰ περᾶ-
σῃ ἄνευ κέρδους.

»Ἡ ζωὴ συνίσταται ἀπὸ στιγμᾶς διαδεχομένης ἀλλή-
λας, τὰς ὁποίας δύναται τις ἐξ ἑαυτοῦ νὰ χάσῃ ἢ νὰ χρησι-
μοποιήσῃ ὅλας· εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ διάρκειά
τῆς ζωῆς δὲν ἀξίζει μίαν στιγμήν· εἰς τὴν δευτέραν ἀξίζει
μίαν αἰωνιότητα».

Η'

«Ὁ χρόνος εἶνε βραχύς, λέγετε. Τὸ γνωρίζω καὶ συμ-
φώνω· ἀλλὰ διὰ τοῦτο μάλιστα δὲν πρέπει νὰ χάνῃ τις
μίαν στιγμήν. Διότι ἡ ἡμέρα κλίνει, πρέπει νὰ ἐπισπεύ-
δῃτε· ὅταν φθάσῃ ἡ νύξ, δὲν θὰ δύνασθε πλέον νὰ ἐργά-
ζησθε, οὐδὲ νὰ πράττετε τὸ καλόν.

»Θὰ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀναπαυθῆτε ὀλίγον πρὶν τελειώσῃτε
τὸ σταδίον σας ; Φεβούμαι πολὺ ὅτι θὰ εἴχητε τὴν
εὐτυχίαν ὅπου δὲν ὑπάρχει. Μεταβάλλετε ἐνασχόλησιν,
ἐν δύνασθε, διὰ νὰ σιγῶσιν οἱ πόνοι σας· ἀλλὰ περὶ δια-
κοπῆς εἰς τὴν ἐργασίαν ἢ τὴν λύπην δὲν πρέπει νὰ σκέ-
πησθε. Ἡ λύπη δὲν κατ' ἀπαύεται ποσῶς ἐδῶ κάτω, καὶ
ἡ ἐργασία εἶνε καὶ πάλιν τὸ καλλίτερον κατ' αὐτῆς
φάρμακον. Κάμνετε λοιπὸν χρῆσιν ὅλων τῶν στιγμῶν, ὥς
ἡ Πρόνοια χρησιεῖ εἰς τὴν σωτήριον ἐνεργητικότητά σας·
ἡ ἀνάπαυσις θὰ ἔλθῃ μὲ τὸν καιρὸν της.

»Ἐνθυμεῖσθε μόνον ἀκαίρους, αἵτινες, κατακλιθέντες εἰς
τὸν τάφον, ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὸ ξίφος ἢ τὸν
σταυρὸν, τὸν σταυρὸν τοῦ ἱερέως ἢ τὸ ξίφος τοῦ στρατιώ-
του· διότι ὁ σταυρὸς ἢ τὸ ξίφος εἶνε τὸ προσκεφάλαιον
τῶν ἰσχυρῶν. Ἐνθυμεῖσθε αὐτοὺς καὶ ἐγκαρδιώσεσθε μὲ
εὐγενὴ ἀμίλλαν».

Θ'

«Ὁ χρόνος δὲν εἶνε ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς ὑπάρ-
ξεώς μας, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἡ τελευταία λέξις. Ἄς ἀποδεί-
ξω φέρω τὴν ἀκέραιον ἐπιθυμίαν, τὴν ἀσβεστον διψάν
τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐτυχίας, ἥτις βασιανίζει καὶ ἐρε-
θίζει ἀκαταπαύστως τὰς ψυχὰς μας, καὶ τὰ περὶ τοῦ
καλοῦ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέρχονται
δι' αὐτῶν ὡς μαγευτικὸν ἰδεῶδες, ἀλλ' ἐν τῷ παρόντι
ἀπραγματοποιήτων.

»Λέγω ὅτι ὅλον τοῦτο μαρτυρεῖ τὸν μέλλοντα προορι-
σμόν μας, καὶ ὅτι ἔχομεν θέσιν διὰ πρᾶγμα τι εὐρύτερον
καὶ ὀλιγώτερον ἐφήμερον ἀπὸ τὸν χρόνον.

»Θὰ εἰσιλθῶμεν εἰς κτήσιν ἀγαθοῦ ἀγνώστου ἢ δὲν θὰ
πράξωμεν σχεδὸν ἄλλο τι ἢ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀρ-
χαίαν μας κληρονομίαν ; δὲν ἐξετάζω ποσῶς τὸ ζήτημα
τούτο : τοῦτο λύει ἡ θρησκεία».

Ι'

«Ἐν τούτοις βλέπετε ὁποῖους εὐγενεῖς τρόπους παρέχει
ἡ διειρήνησιν ὁ ἄνθρωπος. Ἀληθῶς οὐδόλως μοὶ προξενεῖ
αἰσθησὶν ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε πτωχός, διότι βεβαίως δὲν
θὰ εἶνε πάντοτε. Εἶνε ἐκθρονισμένος ἴσως, ἀλλὰ βεβαίως
προωρισμένος νὰ βασιλεύσῃ ἀκόμη. Φέρει ἐν ἑαυτῷ τὸν
τύπον καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἐκ τοῦ τρόπου μόνον, καθ' ὃν μὲ
τὰ ράκη του ἐνδύεται, εἶνε εὐκλον νὰ παρατήρησῃ τις

ἐτι θά ἡδύνατο νὰ ἐνδύηται καὶ τὴν πορφύραν καὶ νὰ φέρῃ τὸ στέμμα.

»Ὅχι, ἡ παρούσα διάρκεια δὲν εἶνε τὸ στοιχεῖόν μας· ἡ αἰωνιότης, ἰδοὺ διὰ τί ἐγεννήθημεν· αἱ ψυχαὶ μας εἶνε ἀθάνατοι, καὶ τὸ σῶμά μας ἀποστρέφεται τὸ μηδέν.

Ἐξόριστοι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξόριστοι ἐκ τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ὅς σκεφθῶμεν πῶς νὰ ὑπερπηδῶμεν νικηταὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας, ἥτις μᾶς εἶδε γεννηθέντας· ἀλλ' ὅς προσέξωμεν μὴ καταντῆσωμεν συνωμόται ἀδελφοί, μὴ ἀπατηθῶμεν εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς μας καὶ ἡττηθῶμεν εἰς τὴν πάλιν».

Ἐν Ἀθήναις.

ΣΤΑΥΡΟΣ Ι. ΤΗΛΙΑΚΟΣ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΥΔΩΡ

Παρεκλήθημεν νὰ γράψωμεν εἰδικὸν ἄρθρον περὶ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ὕδατος, τὰ ὅποια ἐξέρρευσαν ἀπὸ τῆς πληγῆς, ἣν ἡ λόγχη τοῦ στρατιώτου διήνοιξεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ὡς τὸ πρῶτον εὐχαρίστως εἰς ἓν ἐκ τῶν προσεχῶν φύλλων, ἀποδεικνύοντες ὅτι ἡ ἐκροὴ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ὕδατος, ὑπερπερὶ τοῦ αἵματος καὶ εἰς ἄλλας ἰδέας καὶ συμβολισμούς, ἔγεινεν αἷμα καὶ πρὸς ἀκαταγώνιστον πιστοποιήσιν τοῦ ἐκελθόντος θανάτου, ἐμφράττουσα τὰ στόματα ἐκείνων, οἵτινες ἔμελλον ν' ἀρνηθῶσι τὴν πραγματικότητά αὐτοῦ, προσκαλόντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὑπέκυψε μόνον εἰς βαρεῖαν λιποθυμίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπραγματοποιήθη ὁ θάνατος οὗτος, οὐδεὶς βεβαίως ἀρνεῖται ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἠθέλησε καὶ ἀπέθανεν. Ἀλλ' ἐπαξί ἠθέλησεν, ἀπέθανεν ἀνθρωπίνως ὅπως ἀνθρωπίνως ἐπείνα καὶ ἐταράττετο καὶ ἡδημόνει καὶ ὅχι ὑπερφυσικῶς.

Διὰ τὰς ἐναντίας μας ὕβρεις τῆς «Φωνῆς τοῦ Λόγου» θλιβόμεθα, ἀλλὰ δὲν ἀποροῦμεν. Μόνον καταπληττόμεθα διὰ τὴν ἐπιπολαιότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἤφρισεν ἐναντίον μᾶς ἐρμηνείας, τὴν ὁποίαν παραδέχονται καὶ οἱ θεολόγοι μας καὶ ἣτις ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότατον πραγματικόν καὶ ἐπιστημονικὸν ἐπιχείρημα ἐναντίον ἐνός ἐπικινδύνου σοφίσματος τῶν ἀπίστων.

Καὶ ἡ ἐπιπολαιότης δὲν εἶνε μόνον αὕτη. Ὁ συντάκτης τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν τοῦ ρητοῦ : αὐτὸς δὲ δώσει τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν». Προδήλως τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ δὲν θά ἐγίνετο ἔρμαιον τοῦ τάφου καὶ δὲν θά ἐσῆπετο ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ θά ἐπανήρχετο εἰς τὴν ζωὴν. Οὐδέποτε ὅμως ἡδύνατο νὰ σημαίνῃ ὅτι εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ δὲν θά ἐπέφερον ὁ θάνατος παθολογικὴν τινα τοῦ αἵματος ἀλλοίωσιν καὶ ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τὸν θάνατον ἔσφυζε καὶ ἐκυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας τοῦ σώματος καὶ ἐν τῇ ζωῇ!

Ἡ ἀλλοίωσις ἡ ἐκ τοῦ θανάτου ἐπῆλθεν, ὁδυνηροτάτη μάστις τοιαύτη, ὥστε ὁ Ἰησοῦς, κατὰ τὴν Γραφὴν καὶ κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ καταντῆσῃ ἄμορφος, ἀδοξος,

χωρὶς εἶδος. Καὶ ἐχρηιάζετο ὁλος ὁ φλογερὸς ὑπερισμός τῆς «Φωνῆς τοῦ Λόγου» διὰ νὰ δείξῃ τὴν μανίαν οὗ τοῦ πολὺ ἡδύνατο εὐπρεπῶς νὰ συζητήσῃ.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταί, δεσφάδουσιν ἀπ' εὐθείας τὴν «Ἀνάπλασιν» καὶ καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν ἔτους παρελθόντος, παρακαλοῦνται νὰ στείλωσιν αὐτὴν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, διὰ νὰ μὴ διακώψωμεν τὴν ἀποστολήν.

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

Τὸ βιβλιοπωλεῖον «Ἀναπλάσεως» ἐξέδωκε καὶ τὸν Γ' τόμον τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ γραφέντων «Βίων τῶν Ἀγίων». Παρακαλοῦνται οἱ λαμβάνοντες ἀντίτυπα ὅπως τὸ ταχύτερον ἐξοφλῶν τὸ μικρὸν τίμημα ἐκάστου τόμου πρὸς διευκόλυνσιν ἐργασίας, ἡ ὁποία προσφέρει διὰ τυχαίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ μας ζήλου καὶ τὴν εὐσεβεστέραν διαμόρφωσιν τοῦ βίου μας.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΚΑ

Ἐν τῷ γραφεῖ τῆς «Ἀναπλάσεως» πωλοῦνται οἱ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Μ. καὶ Ν. Γαλανοῦ ἐκδοθέντες τέσσαρες τόμοι Χρυσοστομικῶν, ἐμπεριέχοντες τοὺς ἐπὶ διαφόροις θεμάτων λόγους τοῦ Χρυσοστόμου. Ἡ ἀρχικὴ τιμὴ ἐκάστου τόμου εἶνε ὁρισμένη εἰς δραχμὰς ἢ φράγκα **ὅκτα**. Ἦδη δὲ διὰ τοὺς ἀγοράζοντας τοῖς **ματρητοῖς** πῶνται καὶ οἱ τέσσαρες τόμοι, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, ἀντὶ δραχ. 32 εἰς τὸ ἐσωτερικόν, καὶ φρ. χρ. 32 εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ΕΥΣΕΒΗΣ ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΩΝ ΤΑΦΟΝ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Σκαλτσούνη, ἐνθ' ᾧ ἐνός συνοψίζει πᾶσαν τὴν πρὶν ἀπολογητικὴν ἐργασίαν του, ἐμπεριέχει καὶ εἰς ἕνα ὅλον διατύπωσιν τὰς ἀγίας συγκινήσεις τῶν τόπων, ἐν οἷς ἔζησε καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ ἡμῶν.

Ἀντίτυπα, ἀντὶ δραχ. 3 ἢ φρ. 3 ἕκαστον, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖ τῆς «Ἀναπλάσεως».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ ὀπνωτισμὸς καὶ ὁ πνευματισμὸς. — Τὸ ἀντικείμενον τῆς προσευχῆς, ὑπὸ Κ. Ν. Καλλινίκου. — Τὸ δυνατόν καὶ ἀναγκαῖον τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργείας πρὸς ἁγιασμόν τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ Παρθενίου ἐπισκόπου Ἀκαρνανίας καὶ Ναυπακτίας. — Ὁ εὐεργέτης, Ὁ σεμνὸς-ὁ εὐαγῆμων, ὑπὸ Τ. — Ἡ προσευγὴ καὶ τὰ μυστήρια, ὑπὸ Γ. Εὐγενίδου. — Ἀπὸ τὰς σκέψεις τοῦ ἱερῆς τοῦ Σομβρέναι, ὑπὸ Σταύρου Ι. Τηλιακοῦ. — Τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ.

Τυπογραφεῖον : **ΑΡΙΣΤ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ**
Ὅδὸς Βορέου ἀριθ. 6